

[Vagn Bro.]

og i det andet høje Ting, at man nu var kommet til en Afslutning. Jeg maa maaske i denne Forbindelse have Lov til at henvise igen til en Udtalelse, som blev fremsat af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, der nu beklæder den høje Formandsplads her i Tinget — den høje Formand udtalte dengang, Sp. 5528, at man nu endelig var kommet til en Afslutning af det mangeaarige Arbejde —, og jeg maa ogsaa sige, jeg har det bestemte Indtryk, at ovre i Landstinget var det en Forudsætning, at dette var sket. Og endelig, og det er ikke det mindst afgørende, jeg tror, at der ude blandt Juristerne ikke alene alle de praktiserende Jurister, men jo først og fremmest i Domsmagten og den udøvende Magt, er et Ønske om, at man nu, efter at have faaet den store Lovbekendtgørelse af 1. Oktober 1932, faar Lejlighed til at arbejde et Stykke Tid paa Grundlag af denne foreløbige Afslutning. Jeg maa derfor til det ærede Medlem, der nys havde Ordet, sige, at naar jeg sidste Aar brugte Udtrykket „Pusterum“, da mente jeg dermed, at man med en vis Berettigelse kunde sige, at nu var vi blevet enige om, at vi var naaet til en foreløbig Afslutning. Med Hensyn til selve det rent faktiske, om jeg har „pustet ud“, skal jeg dertil sige, at ligesom sidste Aar saa er jeg ogsaa i Aar selvsagt rede til paa mit Partis Vegne sammen med de Medlemmer, der bliver valgt ind i det formentlig kommende Udvalg, at drøfte alle de Spørgsmaal, som bliver forelagt, sagligt og med Interesse.

Dette er altsaa Hovedgrundlaget for vor Stilling, men jeg gentager, at vi er rede til ogsaa at drøfte det foreliggende Forslag med afgjort Interesse, og hertil føjer jeg, at der vel heller ikke er noget urimeligt i, at man her i Tinget, om jeg saa maa sige, har et staaende Retsplejeudvalg — det har vi jo faktisk haft i de Aar, der er gaaet siden Retsreformen —, hvor man kan drøfte, ogsaa med Fremtiden for Øje, en hel Række Forhold.

Jeg maa i denne Forbindelse sige, at ligesom vi er rede til at drøfte det Forslag, den højtærede Minister har fremlagt, saa er der ogsaa andre Omraader, som jeg kunde tænke mig, at vi tog op til Drøftelse. Der er saaledes Spørgsmaalet om Sagførerraadet; vi var jo inde paa det sidst i Udvalget. Det er min Anskuelse, at adskillige Forhold, som knytter sig til denne, om jeg saa maa sige, autoritative Stat i Staten, ikke er fuldt tilfredsstillende for den øvrige Befolkning; det forekommer mig, at der er en afgjort Lang-

sommelighed i Behandlingsmaaden, og jeg synes paa den anden Side, at den Myndighed, Sagførerraadet skulde have over for de enkelte Medlemmer, ikke altid har været tilstrækkelig stor. Jeg udtaler derfor ogsaa det Haab, at vi i Udvalget maa kunne faa den højtærede Ministers Medvirkning til at faa Oplysninger paa dette Omraade ved eventuel Inddragning i Drøftelsen af ogsaa denne Side af Retsplejen.

Vedrørende Lovforslagets enkelte Hovedpunkter skal jeg ikke sige mange Ord. Det Punkt, som jeg har Indtrykket af, den højtærede Minister lægger mest Vægt paa, er Spørgsmaalet om Indførelse af Doms-mænd. Jeg skal ingenlunde bestride, at indenfor mit Parti ser man i mange Henseender med Sympati paa de Synspunkter, som her er nedlagt i Lovforslagsform. Jeg tror, at denne Udbygning af Lægmands Deltagelse i Retsplejen ved Siden af og, maa jeg føje til, maaske ogsaa som Indgreb i Nævningeinstitutionen vil være den rette Form, og idet vi forbeholder os vor Stilling med Hensyn til Enkeltheder, kan jeg udtale som uomtvisteligt, at denne Form for Lægmands Deltagelse har Venstres Sympati. Jeg maa dog i denne Forbindelse sige, at ligesom denne Sympati ogsaa er udtrykt i det andet høje Ting før den sidste Overenskomst, saa har man jo derovre lagt afgørende Vægt paa, at det vil medføre betydelige Udgifter for Statskassen, baade selve Domsmandsinstitutionens Indførelse og ogsaa det udvidede Umiddelbarhedssystem, og dette kan maaske volde nogle Vanskeligheder i Dag. Men ligesom det altsaa gælder for Landstingsoppositionens Vedkommende, saaledes kan jeg ogsaa for Venstreoppositionens Vedkommende her i Salen sige, at vi har Sympati for selve Domsmandsinstitutionen og er rede til at drøfte denne.

Jeg vil føje til, at saaledes som Forslaget er affattet, er der jo paa en Maade sket et Brud med Fortiden, nemlig med Hensyn til den Anskuelse, at naar en Lægmandskendelse er afsagt, saa er den endelig, hvad Bevisspørgsmaalet angaar. Nu vil en saadan Kendelse jo kunne tilside-sættes af en ny Lægmandskendelse ved den høje Ret. Dette kunde maaske føres videre ud — jeg var inde paa det under sidste Behandling og vil gentage det her —, nemlig derhen, at man maaske for de større Forbrydelsers Vedkommende kunde faa den endelige afsluttende Afgørelse i Højesteret. Jeg ved meget vel, at Lovforslaget her søger at begrænse eller ganske afskaffe Højesterets Afgørelser i Bevisspørgsmaalet i Straffesager, men det var vel muligt, da vi fra vor Side